

СЛОБОДАН
ВУКСАНОВИЋ

Мала писма
великој Ањи

■ Laguna ■

Copyright © Слободан Вуксановић
Copyright © 2012 овог издања, ЛАГУНА
Illustration copyright © Ервин Ћатовић

Мојој Ањи

Некад, кћери моја, није лако дочекаћи да се дете роди.

Чекаш, па замишљаш, па се надаш, бринеш, унапред се радујеш... Све ти се чини да је дете већ стигло кући и да увелико с њим причаш – као да може одмах све да схвати. Нико се и ништа толико не чека као тај мали човек коме онда тепаш – „моја жаба“. Замисли!

Моја жаба. Баш су чудна та тепања. Ваљда зато што не знаш шта би рекао од чекања и од среће.

Па, иако дете на свет стиже као беба – одмах ти се чини да је већ порасла, као да разуме шта јој причаш, и шта све желиш да постане кад порасте, и каква да буде, и како леп живот да има. И све што си икада желео себи, сада желиш њој. И све што си икада грешио – хтео би да јој некако кажеш да не би грешила она. И тако редом, свашта ти пролази кроз главу док чекаш да порасте.

И ништа не можеш да смислиш, јер све је у срце стало. Тад срце постане тесно од толиких жеља. Мора бити да се зато шири на све стране.

Ето, тако се чека да се дете роди.

Када си стишла кући...

...од бебиног плача нисам знао шта да радим. Због тебе све постаде некако веће, само сам ја бивао све мањи.

Онда сам те, када заспиш, љуљао јако, да проверим јеси ли жива – па када се јавиш – молио да опет спаваш.

Извини за живцирање ове врсте, али када су ти руке тако пуне, више не знаш ни шта треба, ни да ли треба...

Тек се питаш – какво чудо из љубави једне никне? Па кад мало мира нађеш, онда би да са чудом причаш. Размишљаш, чује ли те и кад ће моћи да ти нешто каже?

И кад помислиш да чекању нема краја – баш тада – насмеје се мало чудо! Од чуда си и сам у чуду, па га гураш и молиш да понови осмех... а било би добро да одмах неку реч каже.

Али опет мора да се чека, само што чекању сада видиш краја, јер чак и небо почне да се скупља и зачас, цело – у твој осмех стане.

